

- мотивувати працівників;
- впровадити бартерні та вексельні форми розрахунків;
- використовувати кредиторську заборгованість.

Враховуючи вищезазначене, можна сказати, що антикризове фінансове управління повинно починатися не з аналізу балансу підприємства й здійснення надзвичайних заходів по запобіганню неплатоспроможності (банкрутства) і санації, а з моменту вибору місії підприємства, створення концепції і встановлення цілей його діяльності, з урахуванням зовнішніх та внутрішніх факторів впливу, формування й підтримки на достатньому рівні стратегічного потенціалу.

Перелік посилань:

1. Поддєрьогін А. М. *Фінансова стійкість підприємств у економіці : монографія / А. М. Поддєрьогін, Л. Ю. Наумова.* – К. : КНЕУ, 2011. – 192 с.
2. Гончарова Н. П. *Управління підприємствами: сучасні тенденції розвитку : монографія / Н. П. Гончарова, О. С. Федонін, Г. О. Швиданенко ; [за заг. ред. проф. Федоніна О. С.].* – К. : КНЕУ, 2006. – 228 с.
3. *Фінансовий менеджмент : підручник / А. М. Поддєрьогін, М. Д. Білик, Л. Д. Буряк та ін.; [кер. кол. авт. і наук. ред. проф. А. М. Поддєрьогін].* – К. : КНЕУ, 2005. – 536 с.

СУЧАСНИЙ СТАН ТА СТРАТЕГІЧНІ ОРІЄНТИРИ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

В.С. Чернушич, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Л.М. Перехрест, к.е.н., доцент

Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь

Сучасний стан вітчизняної банківської системи – результат складного і довготривалого становлення України як незалежної суверенної держави. На даний час банківський сектор економіки України знаходиться на рубежі значних перетворень – реформ з боку Національного банку України (запровадження досить жорстокої політики «очищення» банківського сектору). Кінцевою метою таких процесів має стати стабільна банківська система з високим рівнем стійкості. НБУ йде на такі кроки, аргументуючи свої вчинки, що окремі вітчизняні банки створювались з метою фінансування власного бізнесу (кредитування певних осіб), або виведення власного доходу за кордон, уникнувши при цьому оподаткування, що є не припустимим в економічно розвинених країнах.

Відомо, що банки – «носії» значної кількості функцій, виконання яких дає змогу, з одного боку, забезпечувати отримання банками прибутку, а з іншого – створювати умови для економічного зростання.

Наявність в Україні успішно функціонуючого фінансового сектору, зокрема банківського, є необхідною умовою створення ефективної ринкової економіки, завоювання міцних позицій на вітчизняному і світовому ринках. Це пов'язано з його провідним значенням у забезпеченні рівня накопичень та інвестицій, необхідних в умовах зростання та підвищення ефективності економіки [1, с. 32].

Для функціонування банківської системи України розроблена нормативна база, впровадженні принципи діяльності банків, методи та інструменти грошово-кредитної політики тощо. Проте швидкий розвиток фінансових глобалізаційних процесів ставить перед банківською системою все більше завдань, при вирішенні яких Україна стане активним учасником глобалізаційних процесів, що дасть можливість виходу на міжнародні фінансові ринки.

Сьогодні банківська система України – це законодавчо визначена, чітко структурована і субординована сукупність фінансових посередників, які здійснюють кредитні і фінансові операції на професійній основі і функціонально взаємопов'язані в самостійну економічну структуру [2, с. 167].

Останнім часом, на жаль, фінансова криза торкнулась банківської системи України, яка призупинила розвиток банків та підірвала довіру до банківської системи в цілому.

Сучасний стан банківської системи України залишає бажати кращого, існує багато невирішених проблем, які потребують негайної реакції з боку влади.

На нашу думку основними проблемами банківської системи є:

- значна девальвація гривні, спад в економіці, військові дії на сході України;
- низький рівень капіталізації банківських установ;
- невирішені питання, зокрема у податковій сфері, процесі реформування судової системи України та боротьби з корупцією;
- викривлення окремими банками статистичної звітності.

Отже, зважаючи на існуючі проблеми, можна запропонувати такі шляхи вирішення:

- підвищення контролю за діяльністю банків;
- підвищення рівня капіталізації банків;
- забезпечення довіри до банків;
- посилення боротьби з відмиванням злочинних грошей;
- участь банків у міжнародних банківських об'єднаннях, відкриття філій за кордоном.

Варто зазначити, що протягом 2014-2016 рр. понад 80 представників банківського сектору були виведені з ринку, які за рішення НБУ та відповідного законодавства були неплатоспроможними, у т.ч. за ведення ризикової діяльності, систематичні порушення законодавства в сфері фінансового моніторингу, а також за непрозору структуру власності, що є свідчення перших кроків до стабільності банківського сектору в Україні.

Вітчизняний банківський сектор перебуває під впливом кризових явищ, неспроможності ефективного функціонування, відсутності стратегічних орієнтирів розвитку, невиконання основної функції – економічне зростання економіки. На нашу думку, неефективність банківського сектору економіки України зумовлена консолідацією трьох основних груп чинників: внутрішньобанківські (рівень кваліфікації менеджменту та правильність визначення стратегій розвитку); макроекономічні; структурні. Варто зазначити, що макроекономічні показники розвитку свідчать про застій у діяльності реального сектору економіки, низький рівень життя населення, високі темпи інфляції, податкове навантаження, зростання державної заборгованості та дефіциту бюджету, а структурні – кризу у банківському та фінансовому секторі, відсутність взаємодії з економічними суб'єктами.

Як наслідок, Україна у 2016 році займає 59 із 61 країн позицію за рівнем конкурентоспроможності, 130 із 168 країн – у рейтингу сприйняття корупції, 123 із 157 країн – у світовому рейтингу щастя. Діяльність банківського сектору вітчизняної економіки віддзеркалює невирішені проблеми на рівні держави, які у своєму консолідованому вигляді блокують здійснення ефективного фінансового посередництва банками та подальше економічне зростання держави. На загальнодержавному рівні мають бути створені умови для реалізації кредитних відносин, доступності кредитів серед суб'єктів економіки та населення, підвищено рівень життя населення, що сприятиме підвищенню рівня кредитоспроможності та платоспроможності.

Безпосередньо обов'язково у вітчизняному банківському секторі має бути створений безпечний, легітимний і міцний фундамент для реалізації відносин з населенням, представниками реального сектору економіки та державою. При цьому вирішального стратегічного значення набуває розробка такої грошово-кредитної, фіскально-бюджетної політики держави, які створюватимуть умови для розвитку підприємництва, детінізації економіки країни та зменшення рівня корупції.

Перелік посилань:

1. Примерова О. К. *Інтеграція банківської системи як організаційна інновація і потреба розвитку світового фінансового ринку* / О. К. Примерова // *Проблеми науки*. – 2016. – № 5.- С. 31-37.
2. Вовчак О. Д. *Кредит і банківська справа: підручник* / О. Д. Вовчак. – К.: Знання, 2008. – 564 с.
3. Давидкова Н. М. *Класичний приватний університет* / Н. М. Давидкова // *Сучасний стан розвитку банківського сектору економіки України*. 2014 р. ст. 35-39.
4. *Національний банк України [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: bank.gov.ua

ТАРГЕТУВАННЯ ІНФЛЯЦІЇ – ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

М.М. Шелевер, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Л.М. Перехрест, к.е.н., доцент

Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь

В економічній системі сучасної України гостро стоїть проблема зростаючих інфляційних процесів, які підвищують ризики в діяльності суб'єктів господарювання, знижують реальні доходи та купівельну спроможність населення і спричиняють скорочення платоспроможного попиту, породжують диспропорції суспільного виробництва. Проблема забезпечення цінової стабільності потребує особливої уваги як в теоретичних розробках, так і при формуванні коротко- та середньострокової політики, адже досягнення сталого економічного розвитку можливе лише за умови підтримки помірною рівня інфляції. У зв'язку з цим особливого значення набуває пошук механізмів грошово-кредитної політики в контексті впровадження інфляційного таргетування.